

## Arrest

nr. 140 374 van 5 maart 2015  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 1 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BRUEL en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine, beschikt u over de Chinese nationaliteit en bent u geboren in X te Derge district gelegen in Kham. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U ging ongeveer twee jaar naar school in Tibet en daarnaast werkte u als landbouwer. Op 14 jarige leeftijd stopte u met school en ging u naar Lhasa omwille van financiële moeilijkheden. U verbleef hier ongeveer acht maanden alvorens u naar India vertrok. Eind 2004 besloot u Tibet te verlaten om een betere scholing te genieten in India en om de Dalai Lama te ontmoeten. U stak clandestien en te voet de Chinese grens over met Nepal. U trad als monnik toe tot het Sera klooster in Zuid-India. Daar hebt u steeds verbleven tot uw vertrek naar België in juli 2013. In februari of maart 2013 ontmoette u een*

Indisch meisje met wie u een seksuele relatie had. Voor uw vertrek uit het klooster bracht u uw overste hiervan op de hoogte. Sindsdien bent u geen monnik meer en kon u niet langer in het klooster blijven. U verliet India uiteindelijk omdat u er niet langer als buitenlander wil gezien worden, omwille van discriminatie door de Indiase bevolking en moeilijkheden omwille van het taalprobleem. U reisde onder begeleiding van een smokkelaar die u voorzag van een Identity Certificate (IC) per vliegtuig van Delhi naar België. U bereikte op 8 juli 2013 België waar u dezelfde dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw hokou, uw registratie in Nelen Khang in Nepal en in Dharamsala, een Special Entry Permit, uw origineel green book, enkele afgedrukte foto's en een originele bevestigingsbrief van het Sera klooster.

## **B. Motivering**

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (uw Hokou, uw registratie in Nelen Khang in Nepal en Dharamsala, uw green book en een attest van het klooster) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: G. Y. (aliassen B. en Y. R.) geboren op 3 juli 1990 (volgens uw hokou 7 maart 1990 en volgens uw green book 8 september 1990) en geboren te Zaku (CGVS, p. 2, 3, 11). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 3, 5, 6, 7) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2004 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw studies in Zuid India, uw jarenlange verblijf in een klooster in India, uw contacten met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CGVS, p. 9, 18) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 2004 heeft u van 2004 tot 6 of 7 juli 2013 in India verbleven. U verbleef tot 1 juli 2013 in het Serra Jey klooster en trok naar Delhi waar u nog vijf tot zes dagen verbleef alvorens u India verliet (CGVS, p. 9, 16).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS, p. 10).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u gediscrimineerd en slecht behandeld werd door de Indische bevolking en dat u er geen rechten hebt (CGVS, p. 11, 12). Het CGVS merkt hierover op dat uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat India, alhoewel het de Vluchtelingenconventie niet ondertekende, weldegelijk aan de Tibetaanse bannelingen op haar grondgebied heel wat rechten verleent. In uw geval betekende dat o.a. dat u er verblijfsrecht had, geformaliseerd in een RC, en u er een internationaal reisdocument (IC) verkreeg. Gevraagd naar uw persoonlijke ervaringen met deze discriminatie, verklaarde u vooreerst dat u plots meer moest betalen aan de riksjabestuurder dan de afgesproken prijs, dat u uw GSM moest afgeven en

dat u soms eens in het klooster 's nachts beroofd werd door lokale bewoners wanneer u het raam open liet staan (CGVS, p. 13, 14, 15). U probeerde deze problemen te vermijden door zoveel mogelijk de ramen te sluiten en niet 's avonds te reizen (CGVS, p. 15). U verklaarde naar aanleiding van deze problemen één keer naar de politie te zijn gestapt toen u problemen kende met de riksjabestuurder, maar de politie kon u naar eigen zeggen niet helpen (CGVS, p. 15). U wist echter niet meer wanneer u klacht indiende bij de politie na het incident met de riksjabestuurder (CGVS, p. 15). Het komt weinig aannemelijk over dat u dergelijke stap niet meer zou kunnen herinneren. U hebt deze feiten opmerkelijk genoeg niet aangegeven bij de Tibetaanse autoriteiten. U gaf als uitleg hiervoor dat dit voor hen slechts een klein probleem is en dat zij hier niets aan kunnen doen omdat het zo vaak voorkomt (CGVS, p. 15). Ook hier geldt dat mag verondersteld worden dat u serieuze feiten aangeeft. Aldus ontstaat het vermoeden dat u nooit daadwerkelijk geprobeerd heeft een klacht in te dienen. Deze vaststelling doet afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten. Dit blijkt trouwens ook uit uw volgende verklaringen hierover. U stelde namelijk dat u al jaren deze problemen kende met de lokale bevolking, maar dat u zich gedurende uw verblijf in het klooster als monnik wel kon aanpassen aan de situatie. U kon zich op die manier verstoppen voor die problemen (CGVS, p. 14). Het is omdat u uw eed als monnik verbroken had in 2013 dat u geen andere uitweg meer zag dan India te verlaten omdat het leven buiten het klooster te hard zou zijn voor u (CGVS, p. 14). Deze verklaring is louter gebaseerd op vermoedens zo blijkt. Vermoedens zijn in deze context niet voldoende. U hebt namelijk nooit geprobeerd om elders in India te gaan wonen buiten het klooster omwille van het taalprobleem en omdat u helemaal geen ervaring hebt om leven in de gemeenschap (CGVS, p. 12, 14). Verder verklaarde u problemen te hebben gekend met de politie. De politie zou u om smeergeld gevraagd hebben in geval u bij hen documenten zoals uw RC moest afhalen (CGVS, p. 15). Het CGVS stelt vast dat dit geen vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie en hoe dan ook, als dit al het geval was, heeft het u niet in de weg gestaan om jarenlang in orde te zijn met uw RC. Sinds 2008 beschikte u namelijk over een RC die u blijkbaar tot aan uw vertrek jaarlijks liet verlengen (CGVS, p. 10). Nergens in uw asielaanvraag is er sprake van een dermate ernstige vorm van discriminatie ten aanzien van u als Tibetaan in India dat het niveau van vervolging zou zijn bereikt. Het gegeven dat u bijvoorbeeld meer dan de gewone prijs aan een riksjabestuurder of de politie diende te betalen, is eerder een kenmerkend verschijnsel voor het wangedrag van een corrupte overheid of dienstensector in India, waar niet alleen Tibetanen het slachtoffer van zijn maar dat ook andere inwoners van India treft. Dergelijke feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om ze gelijk te stellen met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming en hebben u blijkbaar ook niet weerhouden om van 2004 tot 2013 in India te (kunnen) wonen.

Het CGVS merkt ook op dat u geen van deze asielmotieven vermeldde in uw antwoorden in de vragenlijst die u met behulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en een tolk die de Tibetaanse taal machtig is invulde. In de vragenlijst werd nochtans expliciet gevraagd of u nog problemen kende met de autoriteiten, medeburgers of van algemene aard (zie vragenlijst CGVS). Het feit dat u deze asielmotieven niet vermeldde, kan erop wijzen dat u ze hebt opgemaakt tussen het gehoor op de DVZ en het gehoor voor het CGVS. Van een vluchteling kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij van bij aanvang van de asielprocedure een volledig overzicht heeft van de asielmotieven. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu verklaarde u niet over een IC te beschikken.

Echter, op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar

afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, ook over de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Zo wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een identiteitsdocument gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit document. Zo wist u niet of dit een echt of vals identiteitsdocument was, welke identiteitsgegevens hier in stonden of welk visum u had. U beweerde dat u alsook hiervan niet op de hoogte werd gesteld, wat niet geloofwaardig is (CGVS, p. 17). Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis (CGVS, p. 17).

Zo legde u in elk geval geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Evenmin legde u enig begin van bewijs neer waaruit zou blijken dat u geen IC had. Het is trouwens ook opmerkelijk dat u ten overstaan van de DVZ nog beweerde dat u het paspoort waarmee u reisde nooit gezien had, maar dat u op het CGVS wel kon vertellen dat het een geel boekje was (CGVS, p. 17, DVZ Verklaring vraag 35).

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over uw reisweg ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw green book, uw Hokou, een attest van het Serra klooster, uw special entry permit en uw registratiedocumenten. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en uw Tibetaanse afkomst dewelke hier niet ter discussie staan. U legde nog foto's neer. Deze door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC), doch wel kan worden teruggeleid naar India."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

#### **2.1.1. Middelen**

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen.

## 2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van CBAR-BCHV.

Verweerder voegt bij een aanvullende nota drie rapporten met objectieve informatie.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

#### 2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Op het gehoor bij de commissaris-generaal verklaarde verzoeker door de Indiase overheid in het bezit gesteld te zijn van een identiteitsdocument (RC). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen met een dergelijke RC probleemloos een internationaal reisdocument (IC) kunnen bekomen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 19-20). Verzoeker beweert evenwel nooit een dergelijk IC te hebben aangevraagd. Hij zou daarentegen met een 'vals' IC hebben gereisd dat hem ter beschikking gesteld werd door een 'smokkelaar' en hetwelk hij na aankomst in Europa opnieuw diende af te geven. Dit wordt door de commissaris-generaal evenwel ongeloofwaardig geacht, gezien verzoeker zijn beweerde illegale reismweg niet met een minimaal te verwachten achtergrondkennis kon duiden. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Verzoekers verklaringen met betrekking tot een vals paspoort waarmee hij zou gereisd hebben zijn immers niet geloofwaardig aangezien hij geheel onwetend was over de gegevens die in dit paspoort werden vermeld (gehoorverslag p. 19). Indien verzoeker zoals hij beweert werkelijk een 'smokkelaar' zou hebben ingeschakeld voor zijn reis naar Europa, dan kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat deze niet

alle nodige maatregelen neemt om bij de individuele controles en grensinspecties te vermijden dat de asielzoeker en de smokkelaar tegengehouden worden. Aldus kan redelijkerwijs aangenomen worden dat de smokkelaar de asielzoeker een aantal essentiële gegevens in het paspoort zal bijbrengen, zoals de nationaliteit, naam, geboorteplaats, geboortedatum, visum, teneinde de vertrek- en aankomstcontroles in de luchthaven probleemloos te passeren. Dat verzoeker kon reizen of het EU-Schengengebied kon binnenkomen met een vals paspoort zonder enige kennis te hebben van de gegevens in dit paspoort, is dan ook niet aannemelijk en doet, samen met de overige vaststellingen, vermoeden dat verzoeker niet met valse documenten reisde maar wel met zijn eigen IC dat hij achterhoudt om een aantal essentiële gegevens ten aanzien van de Belgische overheden te verhullen.

Hoe dan ook, uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij beperkt zich tot te stellen dat de commissaris-generaal niet *"in concreto kan garanderen dat er zich in de praktijk geen onoverkomelijke problemen zullen voordoen bij zijn terugkeer naar India"*, doch onderneemt daarbij geen enkele poging om aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering niet langer in het bezit te zijn van zijn IC, merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

#### 2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de bescherming die India aan de Tibetanen biedt niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker merkt dienaangaande op dat *i)* India niet over asielwetgeving beschikt en daardoor slechts een ad-hoc-vluchtelingenbeleid voert dat afhankelijk is van beleidsinstructies, dat *ii)* India geen lid is van de Vluchtelingenconventie, dat *iii)* de verlenging van de RC volledig afhangt van de goodwill van de Indiase autoriteiten, terwijl *iv)* de openheid van India ten aanzien van Tibetanen is afgenomen, dat *v)* verschillende bronnen melding maken van een ernstig risico op refoulement en tenslotte dat *(vi)* er voor Tibetanen in India een beperking is op een aantal fundamentele rechten.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit

India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoeker in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoeker wijst op "*bronnen die melding maken van deportaties van Tibetanen naar China*" en daartoe verwijst naar een internet-artikel van het Tibet Justice Center, stelt de Raad vast dat geen van de daarin vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde repatriëring waarbij een Tibetaan met geldig RC werd gedeporteerd naar China.

Wat betreft verzoekers stelling dat de bescherming van Tibetanen er niet doeltreffend is, doch slechts precair, stelt de Raad vast dat de stellingen die verzoeker daaromtrent in zijn verzoekschrift weergeeft geen weerslag vinden in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de bescherming die India *de facto* aan de Tibetanen biedt louter het "*dulden*" betreft van die gemeenschap op haar grondgebied, zonder dat er enige wettige garantie bestaat en dat er zelfs een grote kans bestaat dat deze bescherming zal verminderen en uiteindelijk verdwijnen gelet op de betere betrekkingen die India sedert kort met de Chinese Volksrepubliek onderhoudt. Verzoeker verwijst hiertoe naar een fragment uit een Australisch arrest van 2009, doch dat arrest is gedateerd ten opzichte van de veel recentere informatie van de commissaris-generaal (juni 2014). Dienaangaande dient opnieuw te worden gewezen op wat supra reeds werd uiteengezet, namelijk dat Tibetanen thans genieten van een grondwettelijke waarborg van het non-refoulementprincipe. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal dat de verblijfsrechtelijke positie van Tibetanen daarentegen mettertijd verbetert en meer verankerd wordt aangezien de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

In zoverre verzoeker betoogt dat het verblijfsrecht slechts periodiek is, terwijl de verlenging van het RC "*volledig afhangt van de goodwill van de Indiase autoriteiten*", merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de verlenging van de geldigheid van de verblijfsdocumenten van Tibetanen daarentegen een voor hen verplichte administratieve procedure betreft waaraan geen voorwaarden gekoppeld zijn. Dezelfde informatie merkt nog op dat deze verlengingsprocedure "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt "*routineus en gesmeerd*", terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt dat ook wie met een SEP kort verblijf (uitgereikt voor pelgrimage of studie) India binnenkwam, na de beëindiging van de studie of de pelgrimstocht zonder enig probleem een 'Long Term Stay RC' verkrijgt, waardoor "*Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*". Bovendien voorzien de Tibetaanse autoriteiten (CTA) in gratis bijstand voor Tibetanen die problemen zouden krijgen bij het verwerven of verlengen van hun RC. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast succesvolle onderhandelingen op een hoger niveau op (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om aan te tonen dat deze informatie op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-

refoulementbeginsel kan rekenen. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat India de Tibetanen zou vervolgen, noch dat deze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

### 2.3.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Bij de commissaris-generaal gaf verzoeker aan zijn eerste land van asiel te hebben verlaten gezien hij er slecht behandeld werd door de Indiase bevolking en er geen rechten had en omdat het leven buiten het klooster in India voor hem te hard zou zijn (gehoorverslag p. 11-10-14). De commissaris-generaal merkt in zijn bestreden beslissing dienaangaande op: *"Nergens in uw asielaanvraag is er sprake van een dermate ernstige vorm van discriminatie ten aanzien van u als Tibetaan in India dat het niveau van vervolging zou zijn bereikt"*, terwijl de feiten die verzoeker in zijn asielaanvraag aanbrengt *"onvoldoende zwaarwichtig zijn om ze gelijk te stellen met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming."* Na raadpleging van het administratief dossier stelt de Raad vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich voor deze conclusie baseert, steun vinden in dat dossier en deugdelijk zijn. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift opnieuw zijn relaas, doch onderneemt geen enkele poging om de conclusie te betwisten dat de gebeurtenissen die hij daarin aan bod brengt niet wijzen op een dermate ernstige vorm van discriminatie dat het niveau van vervolging zou bereiken. Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure aflegde blijkt derhalve niet dat hij zijn eerste land van asiel, India, is ontvlucht omwille van redenen die verband houden met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat *"Tibetanen in India een beperking op een aantal fundamentele rechten zoals het eigendomsrecht, sociale rechten, toegang tot gezondheidszorg, toegang tot onderwijs ondervinden"*. Tevens zou er *"onbetwistbaar sprake zijn van discriminatie op grond van afkomst"*. De Raad merkt vooreerst op dat de schrijvende situatie die in het verzoekschrift wordt geschetst geen weerslag vindt in de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd. Het louter verwijzen naar algemene informatie kan op zich geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in verzoekers hoofde aantonen, nu een dergelijke vrees of risico uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd niet blijkt. Wat betreft verzoekers stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier daarentegen dat *"Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen"* en dat Tibetanen er *"vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)"*, terwijl er *"geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht"* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijvoorbeeld bijkomende voorwaarden voor het verkrijgen van onroerend goed in volle eigendom) maakt geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. Verzoeker slaagt er aldus evenmin in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen in India dermate precair is dat zij oploopt tot 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

### 2.3.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER